

pisů občanského zákona nastává ručení bez zavinění, i kde jde jen o ručení za výsledek (rozhodnutí číslo 12647 sb. n. s.). V souzeném případě žalobkyně netvrdila, že by byl žalovaný jakožto třetí osoba onen úraz úmyslně způsobil nebo jinak jej zavinil, nýbrž dovozuje jeho ručební povinnost s ohledem na § 8 autom. zák., jako majitele silostroje, jímž úraz byl přivoděn. Dle toho nebyla prokázána základní podmínka § 47 úrazového zákona, opodstatňující ručení žalovaného. Ručební povinnost podle § 8 autom. zákona je ručením za výsledek zavinění oněch osob, jež úraz přivodily a jichž majitel silostroje v provozu používal. Případné zavinění těchto osob na úraze nemůže však nahrazovati vlastní zavinění třetí osoby předpokládané v § 47 úrazového zákona a opodstatňující postižní nároky úrazové pojišťovny proti této třetí osobě.

Čís. 14426.

Soudní smír v řízení nesporném může býti sjednán jen ve formě protokolu.

(Rozh. ze dne 6. června 1935, RI 521/35.)

Prv ý s o u d schválil poručensky smír ústně uzavřený před poručenským soudem, jímž se nemanželský otec zavázal složit pro své nemanželské dítě jednou pro vždy určitou částku. Re k u r s n í s o u d zrušil toto usnesení prvního soudu z důvodu, že předpokladem soudního smíru, jež by bylo lze poručensky schváliti, jest, by smír takový byl sjednán ve formě protokolu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 13 zák. č. 100/31 sb. z. a n. podávají se v nesporném řízení u okresních soudů žádosti a návrhy písemně nebo ústně do protokolu, musí tedy býti písemnosti na jisto postaveny a ovšem i konečné vyřízení musí se státi vždy písemně (srv. také Ott »Geschichte und Grund-lehren des österr. Rechtsfürsorgeverfahrens« strana 173 a 176). Smíry uzavřené poručníky o výživném neb odbytném potřebují schválení soudem poručenským (§ 233 obč. zák.). Již tato potřeba soudního schválení předpokládá přesné písemné vyjádření smíru, jenž musí být buď v písemném vyhotovení ke schválení předložen nebo do soudního protokolu zapsán (§ 189 odst. 2 nesp. pat. č. 208/1854 ř. z.; srov. také sdělení ve Věstníku min. spr. z r. 1907 str. 182 o tom, jak se uzavírají smíry o výživném nebo odbytném). Smír je smlouvou mezi účastníky (§ 1380 obč. zák.), jež po schválení nahrazuje soudní rozhodnutí a tvoří exekuční titul (§ 1 č. 5 ex. ř.), který může záležeti jen v listině jako každý exekuční titul. Také soudní schválení musí se státi písemně (§ 187 nesp. pat.). Právem proto vyřkl rekursní soud, že uzavření smíru před soudem mohlo se státi jen ve formě protokolu (§§ 204, 206 c. ř. s. a § 34 zák. čís. 100/31). Ústní smír — byť i učiněný před soudcem, — jehož obsah nebyl protokolován, nebyl podkladem pro soudní schválení, zejména,

když soudu bylo známo, že jedna ze smluvních stran (nemanželský otec) popírá ústně učiněný smír, takže tento je vůbec sporný. Není tu ani důvodu, aby byli účastníci nebo některý z nich odkázáni na pořad práva, a mylně se stěžovatel dovolává § 25 (2) nesp. zák., jenž se vztahuje jen na otázky předurčující pro rozhodnutí, k němuž je nesporný soudce příslušný (srov. rozh. čís. 13916 sb. n. s.).

Čís. 14427.

Nárok na náhradu podle § 14 (1) odp. řádu z roku 1931 není nárokem na náhradu škody a není zavinění podmínkou jeho uplatňování.

(Rozh. ze dne 6. června 1935, Rv I 464/33.)

Josef Š. zavázal se kupní smlouvou ze dne 3. srpna 1931 zaplatiti svým rodičům prodatelům Václavu a Marii Š-ovým za dům č. p. 716 v H. L. 80.000 Kč a kromě toho převzal na úhradu kupní ceny služebnost bytu a závazek zaopatřiti prodatele. Žalovaný převzal na domě vážnoucí dluh nymburské záložny ve výši 53.000 Kč a pro zbývajících 27.000 Kč (22.000) bylo vloženo současně s vlastnickým právem Josefa Š-y zástav. právo pro Václava a Marii Š-ovy, kteréžto právo zástavní bylo na základě kvitance ze dne 17. srpna 1931 vymazáno. Dluh 27.000 Kč zaplatil Josef Š. prodatelům pouze částkou 5.000 Kč. Dne 14. května 1932 zcizil Josef Š. koupený dům manželům Františku a Anně M-ovým. Václav a Marie Š. byli již jako vlastníci domu dlužní žalobci 1820 Kč. Žalobce tvrdě, že zcizení domu stalo se v úmyslu jej zkrátiti a že tento úmysl byl kupitelům znám, domáhá se žalobou na Josefu Š-ovi, Františku a Anně M-ovým, by uznáno bylo na bezúčinnost trhov. smluv a na přípustnost exekuce na zcizený dům pro jeho pohledávku, případně na náhradu ve výši jeho vykonatelné pohledávky. První soud vyhověl žalobnímu žádání a odsoudil žalovaného Josefa Š-u k zaplacení náhrady 1820 Kč, jinak žalobu zamítl. Odvolací soud žalobu zamítl vůbec. Důvody: Nap. rozsudkem vyhověno bylo žalobě z důvodu náhrady škody ve smyslu žalob. žádání, aby in eventum uložena byla žalovanému Josefu Š-ovi náhrada zažalovaného obnosu. Musí býti proto zavinění ve smyslu § 1296 a násl. obč. zák. dostatečně prokázáno. Procesní soud uznal, že prodej domu dle smlouvy kupní ze dne 3. srpna 1931 resp. 14. května 1932 jest odporovatelný, neboť Václav Š-a zbavil se tím způsobem jediného svého majetku a žalov. Josef Š. musel věděti, že věřitelé Václava Š-y budou poškozeni. Po stránce právní vyžaduje se, aby žalovaný dokázal, že tu nebylo zkracovacího úmyslu dlužníkovy, nebo jestliže úmysl ten zde byl, že žalovanému ani znám nebyl ani při náležité opatrnosti mu znám býti nemusil. Dalším předpokladem jest, aby odporovatelným jednáním nastalo zkrácení věřitelů, což jest nutné i v případě § 2 čís. 3 odp. édku. Pro jeho posouzení jest rozhodnou doba, kdy se odporuje, a jde o poškození tehdy, skýtá-li odpor proti právnímu jednání věřiteli možnost zásahu na dlužníkovu jmění s nadějí na uspokojení (sb. n. s. čís. 5185, 8280). Otázka zkrácení jest rovněž otázkou právní (sb. n. s. čís. 4546). Po stránce právního posouzení od-